(1) بر ضمایر صافیهٔ سادات عظام و بر خواطر کیمیا تاثیر قضاة اسلام و بر امراء ذوی الاحتشام روشن و مبرهن بوده سیر و خفی مباد که در تاریخ

(2) هشتم شهر ذی الحجه و اختمه بالخیر و البهجة سنه ۱۲۸۰هزار دو صد هشتاد بود حادثه چنان صدور یافته که میر شریف حاجی الحرمین زادهما الله

(3) تعظیما و تکریماً ولد میر سید بای معروف بالطوع و الرّغبه از ولایت شام شریف مکتوبی مذیل بختم خودرا ارسالداشته که مضمون آن مشتمل

(4) بر وقفیت اسکنهٔ یکباب دکان معلوم الحدود والموضع واقع در سمط غربی مدرسهٔ درویشخان علیه الرحمة و الرضوان مسمی بکوکلداش حق و ملك

(5) خالص خود بوده بر اهالی طلبهٔ سکنهٔ مدرسه مذکوره بوده است طلباً لمرضاة الله بعد ذلك متولی شرعی اوقاف مدرسهٔ مذکوره مراجعت

(6) بعلماء عصر خود نموده از برای حجیت مکتوب مذیل مذکور بر صحة وقفیت اسکنه مذکوره و بعد المراجعت الیهم والاستفتا منهم روایتی معتبرهٔ از کتب

(7) حنفی مختومه بخواتم علماء در قید کتابت درآورده منظور جناب اقضی القضاة عصر خویش گردانید شکر الله تعالی مساعه بناءً علیه بروایت

(8) مفتی بها علمأ عظام عمل نموده حکم بر وقفیت اسکنه مذکوره بر اهالی مذکوره بر نهج مذکور کرده شد {امضأ الخط المحتوم المذکور}خیریة الوقف بطریق تعامل قدیم سأیر اوقاف

(9) مدرسهٔ مذکوره حکما صحیحاً شرعیاً این بود صورت حادثه که تحریر یافت تا که عند الحاجة مذکر حال و مصدق مقال گردد و کان بمحضر جم غفیرٍ من المسلمین.

مهرها:

1) محمد صادق قاضی کلان بن محمد شریف، ۱۲۸۰

2) محمود خواجه قاضی ابن خان خواجه صدیقی، ۱۲۷۰

3) میر عبد الرسول مفتی ولد عشور محکمه شرع رسول

4) مفتی معظم بفضل عمیم محمد رجب ابن محمد عظم، ۱۲۷۵

5) محمد ذاکر مفتی بن ملا عیسی محمد مخدوم، ۱۲۷۵

6) یعقوب خواجه اعلم بن بابا خان علوی، ۱۲۸۰

7) ملا میر خالدار مفتی بن ملا رحیم جان آخوند
8) عبد الله جان اعلم بن قاضی بابا جان مرحوم، ۱۲۷۹
9) ملا میر یعقوب مفتی بن ملا میر صالح آخوند، ۱۲۷۰
10) محمد ابراهیم مخدوم مفتی بن داملا سلطان بای اعلم، ۱۲۷۳
11) ملا عیسی محمد مفتی بن ملا عشور محمد،
12) ملا شاه محمود مفتی بن ملا شاه رستم بای، ۱۲۸۰
13) بهاءالدین خواجه مفتی بن داملا میر عیسی مرحومی، ۱۲۷۱
14) ملا میر صالح مفتی بن میر یولبرس، ۱۲۷۶
15) سید احمد خواجه مفتی بن بزرك خواجه قاضی، ۱۲۸۰
16) عمر علی خواجه مفتی ابن نار خواجه ایشان، ۱۲۷۶
17) محمد رجب خادم شرع نبی ابن سید محمد مرحومی و الله تعالی اعلم، ۱۲۷۴